

Μητροπολίτης Ναυπάκτου: Ο Χριστός, ο ξένος και ο οικείος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

Με τίτλο “Ο Χριστός, ο ξένος και ο οικείος”, ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου και Τοποτηρητής της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανανίας κ. Ιερόθεος εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή ΣΤ΄Ματθαίου.

“Όταν μιλάμε για αμαρτίες της ψυχής, εννοούμε τις ασθένειες της ψυχής, που είναι η απιστία στον Θεό, η υπερηφάνεια, ο εγωισμός, η κενοδοξία και όσα έχουν σχέση με την φιλοδοξία, την φιληδονία και την φιλαργυρία. Πρόκειται για ασθένειες που εκκολάπτονται μέσα στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου και εκφράζονται και εξωτερικά, αφού υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ ψυχής και σώματος”, υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

«Θάρσει, τέκον· αφένταί σοι αι αμαρτίαι σου» (Ματθ. θ΄, 2)

Το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα άρχισε με την φράση «εμβάς ο Ιησούς εις πλοίον διεπέρασεν και ήλθεν εις την ιδίαν πόλιν», δηλαδή ο Χριστός εισήλθε σε ένα πλοίο και ήλθε στην πόλη Του. Ο Χριστός έζησε με τους ανθρώπους της εποχής Του, χρησιμοποιούσε τα μεταφορικά μέσα της εποχής εκείνης και είχε και την δική Του πόλη. Έζησε όπως όλοι μας, χωρίς όμως να πράξη κάποια αμαρτία, γιατί ήταν Θεάνθρωπος και τελείως αναμάρτητος.

Σε ποια πόλη αναφέρεται εδώ ο Ευαγγελιστής και ποια πόλη θεωρείτο ως «ιδία πόλις» του Χριστού; Πρόκειται για την Καπερναούμ.

Ο ιερός Χρυσόστομος λέγει ότι η Βηθλεέμ γέννησε τον Χριστό, η Ναζαρέτ τον έθρεψε και η Καπερναούμ τον είχε διαρκώς οικούντα. Όμως, παντού ο Χριστός αντιμετώπιζε δυσκολίες, αφού στην Βηθλεέμ γεννήθηκε μέσα σε έναν σταύλο, στην Ναζαρέτ αντιμετώπισε την μανία των συμπατριωτών Του που αποπειράθηκαν να Τον γκρεμίσουν από ένα βουνό, και στην Καπερναούμ δεν Τον δέχθηκαν, καίτοι έκανε πολλά θαύματα εκεί, γι' αυτό και είπε: «Και συ Καπερναούμ, η έως του ουρανού ανυψωθείσα, έως άδου καταβιβασθήση» (Ματθ. ια', 23).

Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο, αλλά οι άνθρωποι δεν Τον κατάλαβαν και ζούσε ως ξένος πάνω στην γη. Έτσι, είχε πόλη δική Του, αλλά τελικά δεν είχε ούτε σπίτι να μείνη. Η ζωή Του ως ανθρώπου άρχισε στην φάτνη και έφθασε μέχρι τον Γολγοθά και το μνημείο το καινό, από όπου αναστήθηκε.

Υπάρχει ένα καταπληκτικό τροπάριο το οποίο ψάλλεται κατά την περιφορά του Επιταφίου την Μεγάλη Παρασκευή. Ο ιερός υμνογράφος παρουσιάζει τον Ιωσήφ, τον ευσχήμονα βουλευτή, να πλησιάζη τον Πιλάτο και ζητώντας το σώμα του Χριστού να λέγη: «δος μου αυτόν τον ξένον, ο οποίος ως ξένος που ήταν ζούσε στον κόσμο ως ξένος.

Δος μου αυτόν τον ξένον τον οποίο οι ομοεθνείς του από μίσος τον θανάτωσαν ως ξένον. Δος μου αυτόν τον ξένον τον οποίο οι Εβραίοι τον θανάτωσαν από φθόνο και τον αποξένωσαν από τον κόσμο. Δος μου αυτόν τον ξένον για να τον κρύψω στον τάφο, γιατί ως ξένος που είναι δεν έχει που να κλίνη την κεφαλή του».

Ο Χριστός έζησε ως ξένος στον κόσμο αυτό, αλλά το έργο Του είναι παγκόσμιο, αφορά ολόκληρο τον κόσμο.

Από αυτό φαίνεται ότι ο Χριστός προσλαμβάνει κάθε ξένο και τον αναπαύει. Είναι γνωστή η περικοπή της Μελλούσης Κρίσεως, στην οποία θα πη στους δικαίους ανθρώπους: «Ξένος ήμην και συνηγάγετέ με» (Ματθ. κε', 35) και το αντίθετο στους μη σεσωσμένους. Πρέπει να βοηθούμε τους ξένους σαν να το κάνουμε στον

Ίδιο τον Χριστό.

Πέρα από αυτό μπορούμε να πούμε ότι σήμερα ιδιαίτερη «πόλη» του Χριστού είναι η Εκκλησία Του, μέσα στην οποία κάνει τα θαύματά Του και ενεργεί τις νεκραναστάσεις των ανθρώπων. Η Εκκλησία είναι επίγεια και ορατή, αλλά και ουράνια και αόρατη. Αυτή είναι η πραγματική πόλη του Θεού. Και εμείς ζούμε μέσα στην πόλη του Χριστού, την αγία Του Εκκλησία, με τα Μυστήρια και όλη την ζωή της και θα πρέπει να φροντίζουμε να μην περιφρονούμε τον Χριστό, αλλά να Τον θεωρούμε οικείο, και να δεχόμαστε την ζωοποιό παρουσία Του.

Στην πόλη αυτή, την Καπερναούμ, του έφεραν έναν παράλυτο, τον οποίον ο Χριστός θεράπευσε. Πρώτα του έδωσε την άφεση των αμαρτιών και στην συνέχεια έδωσε και την υγεία του σώματός του. Ο άνθρωπος αποτελείται από ψυχή και σώμα, αλλά χρειάζεται και το Άγιον Πνεύμα που θα τον εξαγιάση, διαφορετικά είναι ανολοκλήρωτος, ελλιπής.

Κάνοντας λόγο για την άφεση των αμαρτιών δεν πρέπει να το βλέπουμε απλώς δικανικά, δηλαδή από την εικόνα των δικαστηρίων, τα οποία εξετάζουν τα παραπτώματα των ανθρώπων και τους αθρώνουν ή τους καταδικάζουν. Ούτε πρέπει να το βλέπουμε ηθικολογικά, δηλαδή να εξετάζουμε κάθε παράπτωμα εξωτερικά, από μερικά γεγονότα που φαίνονται, και να μην ασχολούμαστε με τον εσωτερικό κόσμο μας, δηλαδή τα όσα γίνονται μέσα στην σκέψη μας και τις επιθυμίες μας. Η άφεση των αμαρτιών είναι κάτι άλλο, βαθύτερο.

Όταν μιλάμε για αμαρτίες της ψυχής, εννοούμε τις ασθένειες της ψυχής, που είναι η απιστία στον Θεό, η υπερηφάνεια, ο εγωισμός, η κενοδοξία και όσα έχουν σχέση με την φιλοδοξία, την φιληδονία και την φιλαργυρία. Πρόκειται για ασθένειες που εκκολάπτονται μέσα στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου και εκφράζονται και εξωτερικά, αφού υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ ψυχής και σώματος.

Έτσι, οι ψυχικές ασθένειες εκδηλώνονται και πράττονται με το σώμα, που σημαίνει ότι, όταν γίνεται λόγος για την άφεση των αμαρτιών, εννοείται ότι αλλάζει αυτός ο εσωτερικός κόσμος του ανθρώπου, και αντί να στρέφεται προς την κτίση, στρέφεται προς τον Θεό.

Επομένως, πρόκειται για μια θεραπεία εσωτερική, που έχει συνέπειες και στο σώμα, στην οικογένεια και την κοινωνία. Αυτήν την αλλαγή, την μεταμόρφωση, την προξενεί η Χάρη του Θεού. Τα φάρμακα που δίνουν οι γιατροί θεραπεύουν τις ασθένειες του σώματος. Η Χάρη του Θεού μεταμορφώνει τις ενέργειες της ψυχής

και τις κάνει να κατευθύνωνται στον Θεό και να χαριτώνωνται από Αυτόν.

Η έλευση του Χριστού στον κόσμο, που είναι το Φως το αληθινό, θεραπεύει τον άνθρωπο που θέλει την θεραπεία, και την αναζητά με την πίστη, οπότε ο άνθρωπος μπορεί να δη πάλι τον Θεό ως Φως, και έτσι όλος ο εσωτερικός του κόσμος φωτίζεται. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να θεραπεύωνται όλες οι ψυχικές ενέργειες και αυτό λέγεται άφεση αμαρτιών.

Στην κατάσταση αυτή και το σώμα λαμπρύνεται, αφού υπάρχει ενότητα μεταξύ ψυχής και σώματος. Έτσι, ολοκληρωμένος άνθρωπος είναι αυτός, του οποίου όλες οι δυνάμεις -ψυχικές και σωματικές- φωτίζονται από το Φως του Θεού.

Επομένως, αμαρτία είναι η στέρηση του Φωτός του Θεού και άφεση αμαρτιών είναι η μέθεξη και η όραση του θείου Φωτός. Όταν ο άνθρωπος ενωθή με τον Χριστό, τότε ο Χριστός είναι ο οικείος για τον άνθρωπο.

Ο Μητροπολίτης

+ Ο Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος